

ringspressen i Juli-Maaned, at Justitsministeren gik, fordi han havde haft Influensa i Vinter, og dertil tav Konseilspræsidenten og hele Ministeriet. Jeg maa formode, at alle Ministrene have vidst Besked herom.

Jeg har dog endnu en Bemærkning at tilføje, inden jeg gaar over til at gaa videre i Sagen, endnu en Bemærkning af ret alvorlig Natur overfor den højtærede, saa glad smilende Konseilspræsident angaaende dette Millionlaan. Jeg har den Bemærkning at gøre, at Konseilspræsidenten ikke alene gav Embedsmændene i Ministeriet Ordre til at tie stille dermed, men han fortav det selv for sine daværende Kolleger i Ministeriet, og han fortav det, hvis jeg ikke tager fejl — det ønsker jeg oplyst — ogsaa for den tiltrædende Finansminister, saaledes at denne først efter sin Tiltrædelse fik Besked om denne ganske ekstraordinære Foranstaltning. Saa vidt er Hemmeligholdelsen dreven.

Naar den højtærede Konseilspræsident sagde, at han lagde alting aabent paa Bordet, skal jeg dog sige, at jeg her kan give en Oplysning angaaende hele denne Sag, som den højtærede Konseilspræsident ikke gav, og det viser jo, at der kan være mere, og dette bekræfter den Paastand, at den højtærede Konseilspræsident overhovedet ikke har sagt andet, end hvad han var ganske nødt til at sige. Thi ikke alene blev dette Laan efter Ordre holdt hemmeligt af Embedsmændene, ikke alene blev det holdt hemmeligt for Kollegerne i det daværende Ministerium, ogsaa holdt hemmeligt for den tiltrædende Finansminister. Men Nationalbanken faar — nu beder jeg de Herrer være opmærksomme, thi her kommer et nyt Moment i hele denne Sag — kvartalsvise Meddelelser fra Finansministeriet om Statskassens Beholdningers Anbringelse, og da den første kvartalsvise Meddelelse var gaaet til Nationalbanken, efter at Laanet paa $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. var givet til den sjællandske Bondestands Sparekasse, var denne Meddelelse urigtig. Paa denne Meddelelse stod der opført, at den sjællandske Bondestands Sparekasse skyldte Statskassen $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., men det ny Laan paa $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. var skjult under en samlet Sum af Gæld fra diverse Debitorer. Saa vidt er man gaaet i Hemmeligholdelsen af hele denne Sag, at man endogsaa har sendt Nationalbanken den 1. Juli en Meddelelse af et urigtigt Indhold angaaende hele denne Affære. Dette, mener jeg, er et

Moment af Betydning, og det er ogsaa et Moment af Betydning, naar man skal spørge om, hvorvidt Finansministeren var i fuldkommen velbegrundet god Tro, den Gang han laante de $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. ud, thi naar man handler i fuldkommen god Tro, plejer man ikke at være saa ivrig for at skjule Sporene af, hvad man har gjort. Det er stadig mit Haab, at den højtærede Konseilspræsident kan fuldkommen dokumentere sin velbegrundede gode Tro. Men jeg tror, efter hvad jeg her har fremført, er mit Krav om, at dette ogsaa bliver retlig dokumenteret, vel begrundet. Thi det er dog en alvorlig Sag, at en saadan Meddelelse, der sendes til Nationalbanken, for at dette vort store og betydningsfuldeste Pengeinstitut kan være underrettet om, hvordan Statens Beholdning til enhver Tid er anbragt, for at have den størst mulige Indsigt i vort Samfunds hele finansielle Tilstand, ikke faar et urigtigt Indhold. Naar den højtærede Konseilspræsident skulde lægge alt aabent for os, burde han ogsaa have meddelt os dette. Den højtærede Minister krævede med Styrke Aabenhed af Banken. Jeg kan give ham Ret deri. Det kan godt være, at der kan være optraadt med mindre Aabenhed fra Bankens Side, end der burde, og hvis en Undersøgelse viser, at en Bank enten af den ene eller den anden Grund ikke har vist en saadan Aabenhed, som den var moralsk forpligtet til, bør det ogsaa fordømmes. Men naar den højtærede Konseilspræsident saa stærkt klager over Mangel paa Aabenhed fra anden Side, burde han selv lægge den fuldkomne Aabenhed for Dagen, som han forsikrede, at han var villig til at lægge for Dagen, men som jeg her har vist, at han ikke lagde for Dagen.

Det er rigtigt nok, som den højtærede Minister har sagt, at han har levet paa sit eget og af sit eget. Jeg tror ingenlunde, at den højtærede Konseilspræsident er eller nogensinde har været en pengegridsk Mand. Men jeg vil dertil føje, at den, der lever paa sit eget og af sit eget og kun raader over sit eget, har Lov til at lukke sine Øjne for mangt og meget, til at stoppe sine Øren til for mangan en Advarsel, som den maa have Ørene aabne for og høre vel efter, som raader over andres. Og den, der er stillet saa højt, som den højtærede Konseilspræsident nylig var og paa en Maade endnu er, er sandelig forpligtet til at se sig vel for og ikke sidde nogen alvorlig Advarsel overhørig. Naar man er betroet saa overordentlig store og vigtige Interesser, hvorved der